

Arrest

nr. 81 350 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. MATTHIJS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een sjiitische moslim zijn afkomstig van Bagdad. U hebt twee broers en één zus. Vanaf uw geboorte tot 1998 zou u in de Palestijnstraat hebben gewoond. In 1998 zouden uw ouders zijn gescheiden. U ging met uw moeder bij uw grootvader, in de Benouk wijk, wonen. Uw twee broers en uw zus gingen bij uw andere grootvader wonen. Uw vader hertrouwde en kreeg kinderen. In 2000 zou hij naar het buitenland zijn verhuisd. In 2006 zouden uw broers het land hebben verlaten. Ze zouden in Nederland zijn erkend als politiek vluchteling. Uw zus is gehuwd en woont in de Groene Zone in Bagdad. Haar schoonvader zou adviseur zijn van de eerste minister. In 2009 zou uw moeder zijn hertrouwd met een officier van het

Irakese leger. U zou daarop bij uw grootmoeders langs vaderskant zijn gaan wonen in de Palestijnstraat. U zou vaak ruzie hebben gehad met uw ooms en tantes langs vaderskant omdat die niet wilden dat u bij uw oma kwam wonen en dat die u financieel steunde. In juni 2011 zou uw grootmoeder zijn overleden. Daarop ging u terug bij uw moeder (en uw stiefvader) wonen. Op vrijdag 1 juli 2011 zat u voor de deur van uw huis, toen een zwarte BMW naderde. Er zouden twee gemaskerde en gewapende mannen zijn uitgestapt die op u afliepen. Daarop zou u naar binnen zijn gegaan. Uw moeder vermoedde dat ze u wilden ontvoeren omwille van het beroep van uw stiefvader in het leger. Op donderdag 21 juli 2011 zou er een tweede ontvoeringspoging zijn geweest. Toen u op weg was van de markt naar huis zouden twee mannen uit diezelfde BMW u hebben trachten te ontvoeren. Omdat er op dat moment net een politieauto passeerde, kon u echter ontkomen. Op 31 juli 2011 zou u samen met uw moeder Bagdad hebben verlaten. U zou met uw eigen paspoort naar Turkije zijn gereisd, waar u een week verbleef. Vanuit Turkije reisde u verder illegaal naar België waar u op 14 augustus 2011 aankwam en op 16 augustus 2011 asiel aanvroeg. Uw moeder zou vanuit Turkije naar Bagdad zijn teruggereisd. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt Irak verlaten omdat u vreest te worden ontvoerd omdat uw stiefvader officier is bij het Irakese leger (CGVS, 06/01/2012, p. 12, 19). U bent er echter niet in geslaagd die vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de vermeende hoge positie van uw stiefvader bij het Irakese leger zeer vaag blijft. Het enige wat u weet is dat hij officier was in het Irakese leger en dat hij in de Groene Zone werkte (CGVS, 06/01/2012, p. 15, p. 17). Waar in de Groene Zone hij werkte weet u niet. Welke graad hij had, weet u evenmin (CGVS, 06/01/2012, p. 15). U weet ook niet bij welke eenheid of divisie hij werkte (CGVS, 06/01/2012, p. 15). U weet niet of hij ten tijde van het voormalige regime ook in het leger zat (CGVS, 06/01/2012, p. 24). Gevraagd wat hij precies deed voor het Irakese leger, antwoordde u dat u daar geen informatie over hebt (CGVS, 06/01/2011, p. 16). U hebt aan uw moeder ook nooit iets gevraagd over het werk van uw stiefvader (CGVS, 06/01/2012, p. 17). U verklaarde uitdrukkelijk dat u geen interesse had in zijn werk (CGVS, 06/01/2012, p. 15). Voor iemand die beweert twee keer bijna te zijn ontvoerd omwille van de positie van zijn stiefvader, mag toch worden verwacht dat hij, rekening houdend met zijn jonge leeftijd, enige informatie kan geven over hem. Te meer daar u toch een aantal maanden met hem hebt samen gewoond en dat u ook na uw ontvoeringspogingen de gelegenheid had het aan uw moeder te vragen. U bleef nog bij hen wonen en zou het eerste deel van uw reis naar België samen met uw moeder hebben afgelegd. Dat u bovendien geen enkele interesse toont in zijn beroepsbezigheden, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Verder verklaarde u dat uw stiefvader werd bedreigd door milities. U weet echter niet hoe of wanneer hij werd bedreigd (CGVS, 06/01/2012, p. 18). U weet ook niet door welke milities hij werd bedreigd. U hebt ook niet aan uw moeder gevraagd hoe en door wie hij werd bedreigd. Verder weet u niet of er pogingen zijn geweest om ook uw stiefvader te ontvoeren. U hebt dit evenmin aan uw moeder gevraagd (CGVS, 06/01/2012, p. 18). Dergelijke vage verklaringen over de vermeende bedreigingen aan het adres van uw stiefvader, kunnen niet overtuigen. Dat u niet eens hebt geïnformeerd naar de vermeende bedreigingen, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Als u daadwerkelijk vreest te worden ontvoerd door milities, mag toch worden verwacht (ook al bent u nog jong) dat u wilt weten hoe en door wie uw stiefvader zelf werd bedreigd om uw eigen risico op vervolging te kunnen inschatten. Dit is des te meer opmerkelijk daar u zelf geen idee heeft wie of welke groepering u probeerde te ontvoeren.

Of uw stiefvader al dan niet al kinderen had, voor hij met uw moeder trouwde, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de nieuwe man van uw moeder geen kinderen heeft (CGVS, 06/01/2012, p. 6). Wanneer u later wordt gevraagd of uw stiefvader al kinderen had, antwoordde u ontkennend (CGVS, 06/01/2012, p. 15). Verderop tijdens het gehoor, verklaarde u echter dat hij wel al kinderen had (CGVS, 06/01/2012, p. 16). Gesteld dat u eerder verklaarde dat hij geen kinderen had, antwoordde u dat hij samen met uw moeder geen kinderen had maar wel met zijn eerste vrouw (CGVS, 06/01/2012, p. 16). Dit is geen afdoende verklaring. U hebt eerder twee keer duidelijk verklaard dat uw stiefvader nog geen kinderen had. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uw dee geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het feit of uw stiefvader kinderen had, is immers van belang om uw eigen situatie in te schatten. Wanneer u dan wordt gevraagd of er pogingen zijn ondernomen om de kinderen van uw stiefvader, voor zover er geloof kan worden gehecht aan hun bestaan, te ontvoeren, zegt u dat u

het niet weet. U verklaarde dat u dit ook niet aan uw moeder of stiefvader hebt gevraagd (CGVS, 06/01/2012, p. 18). Als uw stiefvader eigen kinderen zou hebben, mag er toch worden verwacht dat u wilt weten of er pogingen zijn ondernomen om ook hen te ontvoeren. Deze informatie is immers van belang om het risico om zelf ontvoerd te worden, te kunnen inschatten. Het feit dat u dit niet weet en hebt nagelaten er naar te informeren, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de door ingeroepen vrees.

Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen dat u, omwille van het profiel van uw stiefvader, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat u enkele tegenstrijdige verklaringen aflegt over de ontvoeringspogingen. Zo verklaarde u over de tweede ontvoeringpoging bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (met behulp van een tolk) dat u samen met uw moeder op straat was toen diezelfde wagen met diezelfde vier personen u opnieuw probeerde te ontvoeren (Vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ 12/10/2011, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u alleen was tijdens de tweede ontvoeringpoging en dat uw moeder op dat moment thuis was (CGVS, 06/01/2012, p. 22). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, antwoordde u dat uw moeder meeging naar de markt maar dat ze eerder naar huis ging en al thuis was op het moment van de ontvoering (CGVS, 06/01/2012, p. 22). Dit is geen afdoende verklaring. U hebt bij DVZ uitdrukkelijk verklaard dat u samen met uw moeder op straat was bij de tweede poging. Er mag van u toch worden verwacht, rekening houdend met uw jonge leeftijd, dat u coherent kunt weergeven of u alleen was of in het gezelschap van uw moeder op het moment van de tweede ontvoering. Verder is het opmerkelijk dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde dat er vier personen u trachtten te ontvoeren bij de eerste poging op 1 juli 2011 (Vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ 12/10/2011, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de ontvoerders met drie waren tijdens de eerste poging (CGVS, 06/01/2012, p. 19). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de ontvoerders met vier waren, antwoordde u dat dat bij de tweede ontvoeringpoging was (CGVS, 06/01/2012, p. 19). Dit is echter geen afdoende verklaring. U hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaard dat in juli 2011, dus bij de eerste poging, vier mannen u probeerden te ontvoeren. Bovenstaande discrepanties ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Vervolgens verklaarde u geen familie te hebben in Irak die u kan opvangen (CGVS, 06/01/2012, p. 14, p. 24).

Vooreerst moet er, in dit verband op worden gewezen dat uw verklaringen over uw verblijfplaatsen van de laatste jaren weinig overtuigend zijn. Zo kunt u niet aangeven wanneer in 2009 u naar het huis van uw grootmoeder verhuisde. Gevraagd op welk moment van het schooljaar u bent verhuisd, zegt u in het midden van het winterseizoen. U kunt echter niet zeggen in welke maanden het winterseizoen valt. Nogmaals gevraagd om te specificeren wanneer in 2009 u verhuisde, antwoordde u dat dat voor u een irrelevante datum is (CGVS, 06/01/2012, p. 5). Dit is een vreemde verklaring aangezien de aankondiging van uw moeder om te hertrouwen en uw verhuis naar uw grootmoeder, voor u toch het begin was van uw vermeende problemen in Irak. Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent strijdig zijn met uw verklaringen bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS. Daar verklaarde u dat u in het begin van het tweede huwelijk van uw moeder, een tijdje bij haar en uw stiefvader heeft gewoond (vragenlijst p.3). Bij het CGVS beweerde u daarentegen dat u, zodra u van de trouwplannen vernam, reeds naar uw grootouders langs vaderszijde verhuisde (CGVS p.6-7). Ook over uw verblijfplaatsen nadat uw grootmoeder was overleden in juni 2011 spreekt u zich tegen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u na het overlijden van uw grootmoeder onmiddellijk bij uw moeder bent ingetrokken (CGVS, 06/01/2012, p. 6-7). Wanneer u gevraagd wordt of u, na het overlijden van uw oma, eerst nog bij een tante of oom hebt gewoond, antwoordde u dat ze u dat niet wilden (CGVS, 06/01/2012, p. 7). Nochtans hebt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u, na het overlijden van uw grootmoeder, eerst bij uw tantes introk alvorens terug bij uw moeder te gaan wonen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, zegt u dat dat niet waar is (CGVS, 06/01/2011, p. 7). Dit is geen afdoende verklaring. U hebt bij DVZ duidelijk verklaard dat u eerst bij uw tantes ging wonen maar dat u daar werd gepest en daarom terug bij uw moeder ging wonen (Vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ 12/10/2011, p. 3). Er mag van u toch worden verwacht, ook al bent u nog jong, dat u coherent kunt weergeven, waar u de laatste jaren hebt verbleven. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen familiale situatie. Hierbij aansluitend dienen uw tegenstrijdige verklaringen over het feit of uw stiefvader al dan niet kinderen had en de vage verklaringen over zijn werk in herinnering te worden gebracht.

Bovendien blijft u zeer vaag over de problemen die uw stiefvader met u zou hebben. Hij zou u niet accepteren als stiefzoon. Waarom hij u niet accepteert of waarom hij niet zou willen dat u bij uw moeder woont, kunt u echter niet aangeven (CGVS, 06/01/2012, p. 17). Gevraagd wat de concrete problemen waren die zich tussen jullie voordeden, kan u, buiten één mondelinge confrontatie over het

feit dat u aangifte wou doen van uw ontvoering, niets opgeven. Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen dat u nergens terecht kan in Irak.

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. De door u voorgelegde documenten doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vrees. Ze bevestigen enkel uw identiteit en afkomst hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), alsook bij de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat het CGVS op geen enkele wijze motiveert waarom hij niet in aanmerking zou komen voor het vluchtelingenstatuut, of de subsidiaire bescherming, indien zijn asielverhaal wel als geloofwaardig dient te worden bestempeld. Gelet op de recente omstandigheden waarin zijn moeder en stiefvader het leven lieten, dient zijn asielverhaal wel degelijk als geloofwaardig en ernstig beschouwd te worden.

In een tweede middel wordt de schending van de artikelen 48-48/5 van de vreemdelingenwet aangevoerd.

Verzoeker stelt dat, ondanks het feit dat hij uitvoerig is ingegaan op de conflicten die heersen in zijn land en de bedreigingen waarmee hij geconfronteerd werd, nergens gemotiveerd wordt waarom hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, ondergeschikt het statuut van subsidiair beschermde. Verzoeker heeft nochtans uitvoerig beschreven hoe hij tot tweemaal toe bijna het slachtoffer werd van een ontvoering door gewapende mannen. Bovendien kon hij eveneens de redenen aankaarten waarom hij zich bedreigd voelt. Zijn stiefvader oefent namelijk een belangrijke functie uit in het Irakese leger, hetgeen in de beslissing uitdrukkelijk erkend wordt als zijnde erg risicovol.

Verzoeker meent dat het CGVS volledig voorbij gaat aan eventuele andere oorzaken die een beperktere kennis kunnen verklaren:

- een verhoor bij het CGVS brengt enorm veel stress mee voor de asielzoeker; aangezien van het gehoor dermate veel afhangt, lijdt dit vaak tot stress, waardoor het niet altijd gemakkelijk is om zich te concentreren;
- verzoeker heeft steeds in een leefwereld gewoond die anders is dan de onze; als minderjarige kan hem niet verweten worden niet tot in de details op de hoogte te zijn van alle familiale zaken. Zeker gezien verzoeker niet aanvaard werd door zijn stiefvader en nagenoeg genegeerd werd in zijn eigen woonst, waardoor een beperktere kennis dan de modale westerse man als normaal beschouwd worden;
- verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd; er wordt gevraagd naar allerlei gebeurtenissen die reeds verschillende jaren eerder plaatsvonden. Gelet op zijn erg jonge leeftijd op dat tijdstip kan van hem niet verwacht worden dat alle gebeurtenissen gedetailleerd omschreven worden;
- verzoeker heeft de laatste jaren onafgebroken in een oorlogssituatie geleefd en het enige wat hem bezig hield was overleven.
- verzoeker stelt zich de vraag of de gestelde vragen tijdens het gehoor wel pertinent waren en soms misschien niet te gedetailleerd zijn. Gelet op de totaal andere leefwereld in het land van herkomst – er wordt wel degelijk een grote onderdanigheid verwacht ten aanzien van ouderen of personen met een belangrijk functie – is het allesbehalve onlogisch dat verzoeker niet op de hoogte was of zelfs mocht zijn van het geweld waarmee zijn stiefvader reeds zelf geconfronteerd was, of welke functie hij exact uitoefende. De kennis die van verzoeker verwacht wordt is veel gedetailleerder dan de kennis die men in hoofdte van een modale minderjarige burger mag of kan verwachten. Het kan dan ook niet zijn dat hij wordt afgestraft omdat hij niet alle vragen onmiddellijk en gedetailleerd beantwoord heeft.

In een derde middel wordt de toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet aangevoerd.

Verzoeker stelt dat er sprake is van nieuwe gegevens, met name de moord op zijn moeder en stiefvader. Hij werd hiervan op 15 februari telefonisch op de hoogte gesteld door zijn zus. Deze werd hiervan door de politie op de hoogte gebracht. Deze nieuwe omstandigheden blijken uit de documenten, opgesteld in het Arabisch, die bij het verzoekschrift gevoegd zijn: een rapport van de rechtbank van Bagdad waarin bevestigd wordt dat zijn moeder en stiefvader op 02/02/2012 vermoord werden door een schot in het hoofd door onbekende gewapende mannen (stuk 3), de overlijdensakten van zijn moeder en stiefvader (stuk 4 en 5) en de politieaangifte van 02/02/2012 waarin de buurman verklaart dat hij omstreeks drie uur 's nachts gewekt werd door schoten in het huis van zijn burens en toen hij uit het

raam keek zag hij nog net gewapende mannen – die hij niet kon identificeren - uit het huis wegvluchten (stuk 6). Volgens verzoeker bevestigen deze nieuwe feiten volledig zijn asielverhaal.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Ingevolge hun onderlinge verwevenheid worden de drie aangevoerde middelen samen behandeld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken aangezien zijn asielaanvraag geloofwaardigheid ontbeert wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen. Het volstaat niet dat verzoeker verklaart een vrees voor vervolging te koesteren. Hij dient deze vrees immers ook aannemelijk te maken. Verweerder merkt terecht op dat deze elementen duidelijk zijn opgenomen in de bestreden beslissing zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de commissaris-generaal ze niet in overweging heeft genomen. De motieven, zijnde de overwegingen en de vaststellingen waarop de Commissaris-generaal zijn conclusie baseerde, staan duidelijk in de beslissing.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

In casu verklaarde verzoeker Irak verlaten te hebben omdat hij vreest ontvoerd te worden omdat zijn stiefvader officier is bij het Irakese leger. Hij is er echter niet in geslaagd die vrees aannemelijk te maken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in de aangehaalde argumenten ter weerlegging van zijn vage verklaringen. Aangaande de door verzoeker ingeroepen stress, jeugdige leeftijd en het feit dat de gebeurtenissen verschillende jaren eerder plaatsvonden, dient te worden opgemerkt dat het redelijk is te

verwachten dat de aangevoerde feiten in het geheugen gegrift zouden zijn aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed geweest zijn op verzoekers verdere leven. Derhalve vormt stress geen aannemelijke verklaring en ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken, ook indien ze zich in het verleden voordeden aangezien ze thans aangevoerd worden ter ondersteuning van het relaas. Dit geldt zeker ten aanzien van zijn verklaringen inzake de bedreigingen van zijn stiefvader, de familiale situatie van zijn stiefvader en de ontvoeringpogingen die hij zou hebben ondergaan.

Waar verzoeker kritiek uit op de gestelde vragen, die te gedetailleerd zouden zijn geweest en te weinig rekening hielden met zijn leefwereld, omschrijft hij niet welke vragen hieronder zouden kunnen vallen. Tevens blijkt niet uit het administratieve dossier dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 6 januari 2012 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Ook blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, door in de bestreden beslissing de Minister te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de gestelde vragen kennelijk onredelijk zouden zijn. Zo is verzoeker zeer vaag over de vermeende hoge positie van zijn stiefvader bij het leger. Van iemand die beweert bijna twee keer te zijn ontvoerd omwille van de positie van zijn stiefvader, mag verwacht worden dat hij, ook op jonge leeftijd, enige informatie kan geven over zijn stiefvader. Waar verzoeker stelt dat hij niet aanvaard werd en genegeerd werd door zijn stiefvader, blijkt dat verzoeker na zijn ontvoeringspogingen de gelegenheid had om het aan zijn moeder te vragen; verzoeker bleef nog bij hen wonen en zou het eerste deel van zijn reis naar België samen met zijn moeder afgelegd hebben (gehoor CGVS, p.8-9). De vaststelling dat verzoeker geen interesse toont in de beroepsbezigheden van zijn stiefvader, de oorzaak zouden van zijn persoonlijke problemen, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees.

Vervolgens legde verzoeker vage verklaringen af over de vermeende bedreigingen aan het adres van zijn stiefvader. Dat verzoeker niet geïnformeerd heeft naar de vermeende bedreigingen ondermijnt verder de ernst en geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees (gehoor CGVS, p.18). Als verzoeker daadwerkelijk vreest ontvoerd te worden door milities, mag verwacht worden dat hij wil weten hoe en door wie zijn stiefvader zelf werd bedreigd om zijn eigen risico op vervolging te kunnen inschatten. Verzoeker heeft zelfs geen idee wie of welke groepering hem probeerde te ontvoeren. Bijkomend dient ook nog te worden vastgesteld dat verzoeker enkele tegenstrijdige verklaringen aflegde over de ontvoeringpogingen die niet nuttig worden weerlegd.

In verband met verzoekers verklaringen geen familie te hebben in Irak die hem kan opvangen, stelt verweerder terecht dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegde over zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren. Ondanks verzoeker zijn jonge leeftijd mag er verwacht worden dat verzoeker coherent kan weergeven waar hij de laatste jaren heeft verbleven. Bovendien bleef verzoeker zeer vaag over de problemen die zijn stiefvader met hem zou hebben. Ingevolge zijn vage verklaringen kan verzoeker niet overtuigen dat hij nergens in Irak terecht kan.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker bijgevoegde documenten bij het verzoekschrift (stukken 3 tot en met 6) opgesteld zijn in het Arabisch. Bij toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden deze documenten niet in overweging genomen daar ze werden opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Derhalve kunnen verzoekers verklaringen aangaande de actuele feiten inzake zijn moeder en stiefvader niet betrokken worden in de oordeelsvorming.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent. Vermits zij niet dienstig wordt weerlegd, wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Hij brengt geen element aan die de omstandige motivering in het licht van het bepaalde in artikel 48/4, §2, c) kan weerleggen. Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier (map landeninformatie).

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS